Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улици Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованы.

Рекламаціи неопечатаны вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовской".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовской" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
за цѣлый рокъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр.

Ч. 260 | Нинѣ: Платова | Завтра: Авдія пр, | Андрея | 1. Грудня | Середа 18 (30) листопада 1892. | Всходъ сонця 7 г 31 м.; заходъ 4 г 7 м. Варом. 773 терм. — 7.0°. — 14.2° | Рокъ II.

Справы парляментарнû.

Ситуація парляментарна, выкликана становищемъ сполученои нѣмецкои лѣвицѣ, мабуть трохи попутала ся; такъ бодай показуе ся зъ тыхъ вѣстей, якû наспѣли нинѣ. Не будемо тутъ запускати ся въ розбиране правдивости або неправдивости тыхъ всѣлякихъ вѣстей и комбінацій, а занотуемо просто лишь найважнѣйшû зъ нихъ.

Зъ Вѣдня доносять, що ще вчера въ полудне було въ кругахъ посольскихъ переконане, що криза закôнчить ся на нѣчôмъ. Тымчасомъ вчера по полудни вôдбула ся конференція проводирôвъ клюбôвъ и правительства, котра спонукала зовсѣмъ иншій оборотъ рѣчей. На вчерашнôмъ засѣданю сполученои лѣвицѣ подавъ проводиръ партіѣ, Пленеръ, до вѣдомости, що партія обстае рѣшучо при тôмъ, щобы зорґанізувати бôльшôсть парляментарну на пôдставѣ ясной проґрамы політичнои. Щобы дати можнôсть перегозорювати ся на той тематъ, высказано зъ многихъ сторôнъ бажане, щобы розпочали ся новûи нарады надъ буджетомъ. Въ наслѣдокъ того вôдбула ся вчера за иніціятивою президента кабінету конференція проводирôвъ клюбôвъ, на котрôй ґр. Таффе зъ горы заявивъ, що правительство ставить передовсѣмъ нарады надъ буджетомъ въ першôй линіи, що однакожь зъ уваги на напружене вôдносинъ межи кабінетомъ а лѣвицею, не противить ся перервѣ тыхъ нарадъ, скоро на то згодять ся бôльшû сторонництва. Правительство однакожь не може дати иніціятывы до усуненя буджету зъ порядку дневного.

Отже пос. Яворскій заявивъ ся противъ того рода перервы дискусіѣ буджетовои, а мы (лѣвиця) привзвали перерву дискусіѣ політичнои вже зъ тыхъ загальныхъ взглядôвъ конституційныхъ за вôдповѣдву, що доки дімісія ґр. Кінбурґа не залагоджена, то и дебаты політичнû взагалѣ не суть вôдповѣднû. Коли правительство бажае на серіо переговорювати, то мусить само поставити въ Палатѣ того рода жадане, або бодай постарати ся о то, щобы оно було поставлене зъ иншои стороны, а вôдтакъ его пôдпирати.

Ґр. Гогенвартъ заявивъ ся рѣшучо противъ якои небудь перервы въ нарадахъ буджетовыхъ, а ґр. Таффе заявивъ вôдтакъ зъ своеѣ стороны, що середъ такихъ обставинъ нема причины застановляти ся дальше надъ сею справою. Партія — такъ сказано дальше въ комунікатѣ — може переконати ся изъ сего справозданя, що мы не хотѣли форсувати рѣшеня и що то такожь не наша вина, коли конференція выдала такій результатъ неґативный. Позаякъ середъ такихъ условій голосоване надъ фондомъ диспозиційнымъ наступить незадовго, то предсѣдатель партіѣ не може припоручити нѣчого иншого якъ лишь голосоване противъ того фонду.

До Dzien. Polsk-ого телеґрафують въ сѣй справѣ: Зъ комунікату сего видко, що зôрване въ лѣвицею наступило на всякій случай и коли ґр. Таффе стремѣвъ до того, то теперь прийде або до зближеня ся правительства до Молодочехôвъ або до розвязаня Рады державнои, позаякъ безъ Молодочехôвъ не буде бôльшости. Кореспондентъ згаданои ґазеты додае вôдъ себе: Якъ мене завѣрювано, була лѣвиця переконана, що ґр. Таффе перепудить ся еѣ погрозы. Тому то й наставъ середъ неи теперь великій заколотъ, коли она побачила, що правительство зовсѣмъ не налякало ся. Зачувати теперь, що передъ нарадою предсѣдателѣвъ клюбôвъ вôдбула ся конференція деякихъ послôвъ консервативныхъ зъ кôлькома Поляками и Молодочехами, и що на тôй конференціи ухвалено голосувати противъ вôдроченя дискусіѣ буджетовои. Щобы не застрювати ще бôльше ситуаціѣ, вôдбуде ся голосоване надъ фондомъ диспозиційнымъ мабуть ще нинѣ.

Пôсля нинѣшныхъ телеґрамъ розôйшла ся була вчера пôзнымъ вечеромъ вѣсть у Вѣдни, що Є Вел. Цѣсарь принявъ дімісію міністра ґр. Кінбурґа.

До Czasu пишуть зъ Вѣдня: Смѣло можу сказати, що зъ выимкою лѣвицѣ, всѣ клюбы парляментарнû въ найбôльшôмъ спокоемъ выжидають розвязаня теперѣшнои кризы парляментарнои. Всюды, а особливо въ Колѣ польскôмъ настало переконане, що коли есть яка криза, то завинила тому лѣвиця, котра присвоюе собѣ права, якихъ не набула и якихъ набути не есть въ силѣ.... Коло польске заявило своего часу выразно, що не хоче творити бôльшости парляментарнои зъ лѣвицею, а колибъ вôйшло до неѣ, то мусѣвъ бы войти и клюбъ Гогенварта. Лучити ся зъ самою лѣвицею було бы великою похибкою політичною, котрои наслѣдкôвъ годѣ обчислити.

Добрый примѣръ для нашихъ мѣсточокъ.

Мы вже неразъ вказували на то, що коли хочемо, щобы въ краю наставъ добробытъ, щобы людемъ жило ся бодай трохи

Якъ поравъ ся мôй вуйко?

Зъ анґлійского.

Не було бôльше заколоту дома, якъ коли мôй вуйко ставъ порати ся въ хатѣ. Ось на примѣръ принесли образъ въ рамахъ вôдъ образника та поставили его въ столовôй, щобы его тамъ повѣсити. Колижь вуйнѣ захотѣло ся спытати вуйка, що зробити зъ тымъ образомъ, то певно ось таке почула вôдъ него:

— Прошу я тебе, лиши то вже менѣ. Не втиркайте ся до того нѣхто зъ васъ. Я вже самъ зроблю, що потреба.

По сѣмъ здôймивъ зъ себе верхну свитину и ставъ порати ся. Пôславъ насампередъ служницю по гаки а за нею ще одного зъ хлопцѣвъ, щобы ѣй сказавъ, якъ великû мусять бути тотû гаки, а за хвильку, коли вже робота розпочалась на добре, мусѣли всѣ крутити ся коло него.

— Кивай бо ся, Ивасю, та принеси менѣ скорѣйшь клевець; а ты Томку иди та принеси менѣ локоть; здалась бы менѣ ще складана драбинка и добре бы було, колибъ хто принѣсъ столець зъ кухнѣ. Чуешь, Степку, побѣжи до пана Голпера та скажи ему: Тато кажуть вамъ красненько поклонити ся и пытають ся, чи вамъ вже лекше на ноги и чи не позычили бы вы намъ своеи водной важки? А ты, Марійко, не вôдходи нѣгде, бо менѣ треба когось, щобы менѣ посвѣтивъ; а коли служниця прийде, то най заразъ иде до мѣста купити до образа мôцный мотузокъ; а ты, Томку, — Томку, де ты? — Томку, ходя сюды; будешь менѣ подавати образъ.

Вуйко пôднѣсъ образъ въ гору и пустивъ на землю; образъ выпавъ зъ рамъ; вôнъ хотѣвъ ратувати скло и зарѣзавъ ся въ палецъ а вôдтакъ лѣтавъ по цѣлôй хатѣ та шукавъ своеи хустинки. Але що не нашукавъ ся, а таки не мôгъ знайти своеи хустинки, бо она була въ кишени въ тôй свитинѣ, що скинувъ еѣ передъ тымъ зъ себе, теперь же не знавъ, де положивъ ту свитину. Всѣ, що доси були ему на послузѣ та зносили всѣлякû прилады мусѣли перестати бѣгати за ними а шукали его свитины; вôнъ же самъ крутивъ ся по хатѣ и самъ ще у всѣмъ перешкаджавъ имъ.

— Иги! А се що такого? Та нѣхто въ цѣлôмъ домѣ не знае, де моя свитина подѣла ся? Такого неладу я ще въ цѣлôмъ моѣмъ житю не видѣвъ, Бôгъ-ми, ще нѣколи! Шестеро васъ! — и нѣхто не може знайти моеѣ свиты, котру я, отъ лише що пять хвиль тому, здôймивъ изъ себе! У всѣхъ....

Вôдтакъ вставъ и побачивъ, що сидѣвъ на своѣй свитцѣ, та сказавъ:

— Дайте вже спокôй, не шукайте! Я еѣ вже самъ знайшовъ. Можна бы такъ само казати котцѣ, чогось шукати, або чекати, доки ажь вы чого не знайдете.

Теперь ставъ завивати палецъ и поравъ ся коло него пôвъ годины. Тымчасомъ прикликали скляря и той вырѣзавъ нове скло до образа; позносили вже всѣлякû прилады: и драбину и столець зъ кухнѣ и свѣчку, а вуйко ставъ ся зновъ порати. Его обступила вся родина; прийшла кухарка а навѣть и прачка та всѣ стануле доокола него, готовû на даный знакъ всѣ ему помагати. Двое людей держало столець, абы не похитнувъ ся, третій помагавъ ему вылѣзти на столець и пôддержувавъ его, четвертый подававъ ему гаки, пятый подавъ клевець, а вôнъ взявъ гакъ въ пальцѣ и пустивъ его на землю.

— Отъ тобѣ, маешь! — вôдозвавъ ся вôнъ розгнѣваный, — вже й чорты гакъ взяли!

Мы всѣ попадали заразъ на колѣна и стали по земли за гакомъ шукати, а вôнъ стоявъ на стôльци и заедно бурмотѣвъ та допытувавъ ся, доки мы будемо гака шукати, чи хочемо, щобы вôнъ такъ цѣлый вечеръ перестоявъ на стôльци.

Коли наконець знайшовъ ся гакъ, заподѣвъ ся зновъ десь клевець.

— А дежь клевець? Де вы зновъ клевець заподѣли? Царю небесный! Семеро васъ стоить тутъ роззявивши роты и нѣхто не знае, де подѣвъ ся клевець, де я его поставивъ!

Мы знайшли вже клевець — але вуйко не мôгъ теперь знайти той знакъ, що зробивъ его на тôмъ мѣсци, де мавъ гакъ забити. Кождый зъ насъ мусѣвъ лѣзти на столець коло него и дивити ся, де той знакъ; мы знаходили его, але кождый на иншôмъ мѣсци, а вôнъ всѣхъ насъ называвъ дураками одного по другôмъ, и казавъ злазити. Вôдтакъ взявъ

лекше, то треба, щобы мы таки самй дбали бôльше про свое власне добро и самй брали ся бôльше, якъ доси, до роботы на поли економічнôмъ. Не менше звертали мы увагу на наше мѣщаньство, особливо по меншихъ мѣсточкахъ, котре пôдъ декотрыми взглядами бôльше може занедбане якъ селяньство. А прецѣ якъ разъ для мѣщанъ найлѣпша нагода до роботы на поли економічнôмъ, найдогôднѣйше для нихъ брати ся до промыслу и торговлѣ. Коли нинѣ вже и селяне беруть ся до закладаня крамниць, то тымъ бôльше повиннй брати ся до того нашй мѣщане. Красный примѣръ такои роботы на поли торговельнôмъ дали мѣщане въ Камѣнцѣ струмиловôй, бо ось що доносять зъ вôдтамъ:

„Вôдъ довшого часу була якъ межи интеліґенціею каменецкою, такъ и межи мѣщанами (у насъ интеліґенція и мѣщане идуть рука въ руку) гадка заложити спôлку торговельну, котра бы доставляла потрѣбныхъ до щоденного житя рѣчей, якъ такожь насѣня и улѣпшеныхъ знадобôвъ господарскихъ.

Гадка ся въ части першôй вже довершена. Люде доброи волѣ звязали ся въ спôлку, выслали одного чоловѣка, на котрого характеръ честный могли спуститись, на практику до Львова до „Народнои Торговлѣ“, вынаймили льокаль въ ринку побôчь трактіернѣ І. Фалиньского и урядили зъ помочію „Народнои Торговлѣ“ руску крамницю пôдъ фірмою „Торговля мѣшаныхъ товарôвъ П. Бориса и Спôлки“. Дня 20 с. м. по вечѣрни склепъ поблагословлено, а 21 листопада розпочавъ вôнъ свою дѣяльнôсть. Радôсть малювалась на лицяхъ присутныхъ при посвяченю, коли бачили давну гадку вже переведену въ дѣло.

Торговля Бориса и Спôлки презентуесь дуже гарно. Заосмотрена она въ добôрный товаръ: у всякй потребы домашнй а такожь у вина и свѣчки церковнй, а при тôмъ услуга звинна и упереджаюча. Все те принаджуе кождого до сего першого въ нашôмъ мѣстѣ руского склепу. Не можемо анѣ на хвилю усумнити ся, що й околиця, котра до сеи поры о сѣмъ рускôмъ склепѣ ще не знала, а именно Всч. отцѣ духовнй, церкви, братства церковнй и всѣ усильно будуть пôдпирати сю торговельну спôлку и все потрѣбне, якъ для домашного такъ и церковного ужитку, будуть побирати лише въ ново отворенôмъ склепѣ пôдъ фірмою „Торговля Петра Бориса и Спôлки“.

Нехай же сей добрый примѣръ каменецкихъ мѣщанъ и интеліґенцїѣ додасть заохоты и другимъ нашимъ мѣсточкамъ и нехай такъ всюды якъ въ Камѣнцѣ струмиловôй беруть ся мѣщане самй до торговлѣ, а буде имъ лѣпше.

Переглядъ політичный.

Коло польске вôдбуло вчера нараду надъ ситуаціею парляментарною, але нарады постановлено держати въ тайнѣ. У Вѣдни удержуесь поголоска мабуть зовсѣмъ неоправдана, що Рада державна мае бути розвязана.

Зачувати, що члены лѣвицѣ мають зложити мандаты до комісіѣ буджетовои.

Законъ краевый въ справѣ змѣны округôвъ репрезентацій повѣтовыхъ въ Стрыю и Жидачевѣ одержавъ Найвысшу санкцію.

Справа панамска, котра стала ся причиною упадку французского кабінету, займае теперь всѣ умы въ Франціи. Анкета для сеи справы переслухала теперь судью слѣдчого Пріпота, а той заявивъ, що помершій міністеръ рôльництва дôставъ бувъ вôдъ товариства панамского 500.000 франкôвъ. Рейнашъ дôставъ на побôчнй цѣли 9,000.000 фр. Лесепсъ каже, що журналісты и другй вплывовй особы вымушували вôдъ товариства значнй сумы.

Новинки.

Львôвъ дня 29 падолиста.

— **Именованя и вôдзначеня.** Адольфъ Гавалевичъ именованый провізоричнымъ учителемъ при ґимназіи въ Тернополи. — Радникъ львôвскои поліціѣ Кароль Бляймъ одержавъ въ нагоды спенсіонованя ордеръ Франць-Иосифа. Львôвскій прокураторъ державный Иванъ Ґіртлеръ-Клеборнъ одержавъ титулъ и характеръ радника высшого Суду краевого въ увôльненемъ вôдъ таксы.

Конкурсы. Судъ повѣтовый въ Устрѣкахъ глядае писаря. Дирекція почтъ у Львовѣ розписала въ речинцемъ до 11 грудня конкурсъ на посады почтовыхъ експедіентôвъ: въ Дроговижи въ повѣтѣ жидачѣвскôмъ, Лучичахъ въ повѣтѣ сокальскôмъ и Запаловѣ въ пов. чесанôвскôмъ. Ректоратъ львôвскои політехніки розписавъ конкурсъ въ речинцемъ до 15 грудня на посаду асистента при катедрѣ ґеодезіѣ въ рôчною платнею въ сумѣ 600 зр.

— **Презенту на Бенькову дек. высочаньского** одержавъ о. Максимъ Хомишинъ.

— **Зъ Выдѣлу краевого.** Ревідентъ рахунковый Кароль Жолкевскій и архивистъ рахунковый Яковъ Ґордонъ перенесенй въ сталый станъ спочинку.

— **Новый судъ повѣтовый.** Міністерство справедливости мало вже позволити на отворене суду повѣтового въ Жабю.

— **Конверсія довгу индемнізаційного.** Выдѣлъ краевый запросивъ членôвъ комітету дорадного на засѣдане, котре вôдбуде ся въ будынку соймовôмъ въ середу дня 30 падолиста о 11-ôй годинѣ рано. На тôмъ засѣданю здадуть справу въ результату переведныхъ переговорôвъ въ міністерствѣ скарбу маршалокъ кн. Санґушко и членъ Выдѣлу краевого п. Романовичъ, котрй вже повернули въ Вѣдня.

— **До мешканя Преосв. епископа дра Пелеша въ Перемышли** прийшовъ у пятницю м. т. мѣжь 9 а 10-ю годиною въ рана якійсь молодый чоловѣкъ, досыть прилично одѣтый, и просивъ о запомогу. Тому що незнакомый не хотѣвъ добровôльно уступитись, вышовъ епископъ до другои комнаты, щобы прикликати службу. Въ тôй хвили ухопивъ волоцюга золотый годинникъ зъ бюрка и плащь та й утѣкъ. По кôлькохъ годинахъ удало ся поліціи вôднайти злодѣя, при котрôмъ найдено ще годинникъ; плащь бувъ уже заставленый.

— **Холера.** Пôсля вѣстей урядовыхъ станъ здоровля въ повѣтѣ гусятиньскôмъ есть такій: Мы донесли вже вчера, що минувшои пятницѣ въ Шидлôвцяхъ занедужало четверо людей на пôдозрѣну недугу, а двое зъ нихъ померло. Теперь прийшла вѣсть, що й третя особа зъ помѣжь тыхъ хорыхъ померла. Въ Боднарôвцѣ, селѣ положенôмъ коло Шидловець, захорувала въ пятницю одна особа, але розслѣды бактеріольоґічнй выказали, що не на холеру. У Вôльхôвчику, селѣ въ повѣтѣ гусятиньскôмъ надъ Збручомъ, положенôмъ по противнôй сторонѣ вôдъ Гусятина, не тôй, що Шидлôвцѣ, занедужали въ суботу три особы. Для переведеня контролѣ надъ заряджеными средствами санітарными выѣхавъ до повѣта гусятиньского п. протомедикъ дръ Меруновичъ. Въ Гусятинѣ якъ померъ ще 18 с. м. чоловѣкъ на холеру, такъ дотеперь не було другого такого выпадку.

— **Зараза пыскова и ратична** устала вже на стôлько въ повѣтахъ: коломыйскôмъ, перемышляньскôмъ, снятиньскôмъ и волочѣвскôмъ, що ц. к. Намѣстництво позволило ладувати и выладовувати худобу ратичну на стаціяхъ згаданыхъ повѣтôвъ. Зараженй декотрй мѣсцевости въ тыхъ повѣтахъ мають ще й дальше бути замкненй.

— **Смерть трехъ робôтникôвъ.** Въ ночи зъ недѣлѣ на понедѣлокъ три робôтники въ цегольни при ул Снопкôвской пôдъ ч. 41 у Львовѣ запалили въ печи вуглемъ камѣннымъ и закимъ ще въ печи добре выгорѣло, заткали, а самй поклали ся спати. Були то: Михайло Тарчинъ, що мавъ 18 лѣтъ, Петро Лянґъ, 27 лѣтъ, и Василь Нагульникъ, 29 лѣтъ. Всѣ три згинули вôдъ чаду. Слѣдство выказало, що они самй були виннй своѣй смерти.

— **Зъ Дрогобича пишуть намъ:** Въ ч. 255 „Народнои Часописи“ подану за другими часописями вѣстку про самоубійство Чарковского треба о стôлько спростувати и доповнити: Чарковскій, мнимый правникъ, выѣхавъ поѣздомъ зô Львова дня 14 с. м. до Дрогобича: въ вôдси прийшовъ до Лѣтнѣ, переночувавъ въ лѣсѣ, а другого дня зô второкъ пôдъ лѣсомъ коло того села застрѣливъ ся зъ револьверу въ голову. Урядъ громадскій казавъ его привезти до канцеляріѣ, а зъ вôдси на другий день вôдвезено его въ домовинѣ до Львова. При нѣмъ найдено фотоґрафію якоись панны, білетъ и 2 зр.“

— **Трамвай зъ Товмача до Грушки.** Міністерство торговлѣ удѣлило цукроварни въ Товмачи концесію на 30 лѣтъ на збудоване и уживане лініѣ трамваю кôнного, призначеного для транспорту буракôвъ вôдъ цукроварнѣ въ Товмачи черезъ територію села Грушки ажь до Границѣ громады Озеряны.

— **Незвычайный чоловѣкъ.** Професоръ Відергоферъ показувавъ въ сали вѣденьского шпиталю св. Анны своимъ ученикамъ чоловѣка, у котрого внутрѣшнй орґаны находять ся въ роду по вôдворотнôй сторонѣ тѣла, якъ у звычайного чоловѣка. Що повинно бути по лѣвôй сторонѣ, то есть у него по правôй и на вôдворотъ. И такъ напр. серце мае вôнъ по правôй сторонѣ. Есть то молодый ще швець Франць Зайцъ, котрый до недавна самъ не знавъ, якъ вôнъ незвычайно збудованый. Ажь коли вôнъ разъ перестудивъ ся и пôшовъ до шпиталю, тамъ ему сказали, чимъ вôнъ рôжнить ся вôдъ звычайныхъ людей. Зъ того часу швець Зайцъ приходить частѣйше до шпиталю та показуе себе лѣкарямъ и студентамъ и самъ не мовь гордый на свою незвычайнôсть.

— **Про Бартенієва,** що убивъ артистку Висновску, пише „Дневникъ Варшавскій: „Зъ огляду на всѣлякй безпôдставнй поголоски, якй ходять по мѣстѣ, доносимо, що герой процесу у убійство артистки Висновскои, Бартенієвъ, служить теперь простымъ воякомъ на Кавказѣ въ Тверскôмъ полку драґонôвъ. Тамъ его держать дуже остро и вôнъ зовсѣмъ не сходить ся поза службою зъ офіцирами того полку.

— **Кардиналъ Лявіжері,** славный ширитель христіяньства и великій противникъ невôльництва въ Афри-

---

локоть и ставъ мѣрити та вымѣривъ, що то мѣсце мусить бути вôдъ кождого кута на трицять и оденъ цалѣвъ и три осьмыхъ цаля, вôдтакъ старавъ ся добре собѣ запамятати то мѣсце и мало що ажь не здурѣвъ.

Мы всѣ силували ся запамятати собѣ то мѣсце на трицять и оденъ цалѣвъ и три осьмыхъ цаля вôдъ кождого кута, але що то якось не ишло, то мы стали однй зъ другихъ насмѣвати ся.

Абы вже разъ до чогось дôйти, взявъ ся вуйко на способъ и ставъ мѣрити кусникомъ мотузка. Але якъ разъ въ тôй хвили, коли вôнъ, старый а дурный, перехađивъ ся за богато понадъ столець и мѣривъ, урвавъ ся мотузокъ, а мôй вуйко упавъ зъ цѣлои силы на фортепянъ, саме на клавішѣ, такъ, що и вôнъ вôдъ тяжкого упадку, якъ бы для бôльшого ефекту, пустивъ зъ себе тоненькій голосъ.

На то сказала лишь вуйна Марія, що она не позволить на то, щобы дѣти тутъ стояли та слухали такои музики.

Наконець удало ся вуйкови вызначити знову, де мае вбити гакъ. Вôнъ приложивъ гакъ лѣвою рукою, а въ праву взявъ клевець. Заразъ за першимъ разомъ, якъ розмахне ся, якъ вдарить себе по великомъ пальци, то ажь шпурнувъ клевцемъ вôдъ себе, крикнувъ на весь голосъ и притôмъ станувъ комусь на пальцѣ.

Вуйна Марія каже на то все зовсѣмъ спокôйно: Слухай, старый, коли схочешь колись другимъ разомъ забивати гакъ въ стѣну, то скажи то завчасу, щобы я могла до того вôдповѣдно приготовитись; я выѣду на той часъ на цѣлый тыждень въ гостину до моеи ммаы.

— Ой, вы бабы, бабы, вамъ все якась недогода! — каже на то вуйко, збираючи свои кости. — Та щожь такого стало ся? Я, бачишь, все такъ люблю отъ таку малу дрôбницю самъ собѣ зробити.

По сѣй першôй пробѣ ставъ вôнъ знову порати ся, а за другимъ ударомъ влѣзъ вже гакъ въ стѣну такъ красно, що за нимъ застрягъ и клевець до половины, а за клевцемъ полетѣвъ и вуйко до стѣны зъ такою силою, котрои було досыть, абы вôнъ собѣ нôсъ розплескавъ.

Опôсля мусѣли мы знову шукати локоть и мотузокъ та треба було на ново робити дѣру въ стѣнѣ, але около пôвночи висѣвъ вже образъ на стѣнѣ — трохи криво и гойдавъ ся, але то вѣчого. Муръ выглядавъ доокола, якъ колибъ хто бороною по нѣмъ ѣздивъ и всѣ були такъ помученй, чо ледви дыхали — оденъ лише вуйко не змучивъ ся.

— Теперь вже все въ порядку, — каже вôнъ и злазить осторожно зъ стôльця та зъ очевидною гордостію дивить ся на то спустошене, якого наробивъ. — Певно — каже — другій наймавъ бы собѣ заразъ якогось чоловѣка, щобы зробивъ за него таку дрôбничку!

цѣ, померъ оногды въ Альґірѣ. Лявіжері родивъ ся въ р. 1825 въ департаментѣ Па де Кале у Франціи, а вславивъ ся въ цѣлôмъ свѣтѣ своими выступами противъ торгу невôльниками, а послѣдными часами своимъ стараньемъ погодити републику французску зъ церквою католицкою. Вôнъ бувъ основателемъ монашого чина „Бѣлыхъ братôвъ“, котрî межи муринôвъ несуть вѣру христіяньску и европейску просвѣту.

— **Вовки** розмножили ся въ Самбôрщинѣ и роблять шкоду господарямъ; именно нападають на свиней и псôвъ та забирають ихъ. Недавно тому п. Тадей Созаньскій, вертаючи до дому пôдъ вечѣръ зъ хутора, вôддаленого о милю дороги, стрѣтивъ ся надъ Днѣстромъ зъ чотирма вовками. Добре що мавъ бистрî конѣ и револьверъ, а то не такъ легко бувъ бы позбувъ ся вовкôвъ. Двохъ зъ нихъ убивъ, а два зовсѣмъ не спиняючись бѣгли за вôзкомъ ажь до самого села. Треба бы конче перетеребити тыхъ вовкôвъ.

— **Нападъ на ловахъ.** Тыми днями властитель ловôвъ громадскихъ въ Кôльчичахъ, въ повѣтѣ самбôрскôмъ, полювавъ въ кôлька стрѣльбъ на територіи сеи громады. Пôдчасъ ловôвъ выпало около 15 тамошныхъ селянъ на коняхъ зъ сокирами и колами и по довшôй сварцѣ, коли жаденъ зъ мысливыхъ не уживъ збруѣ, прогнали ихъ, частуючи рôжными прôзвищами. Przegląd, котрый доносить о тôй пригодѣ, каже: Нападу того не можна собѣ вытолкувати, бо теперѣшный властитель громадскихъ ловôвъ въ Кôльчичахъ арендуе ихъ вже вôдъ 30 лѣтъ, платить все правильно и нѣхто ему нѣколи не ставивъ перешкôдъ. Справа пôшла на дорогу судову.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** подае до вѣдомости, що на шляху Броды-Радивилôвъ переложено мѣшанî поѣзды ч. 1657 и 1671 въ слѣдуючій спосôбъ: поѣздъ ч. 1657 вôдъѣздить теперь зъ Бродôвъ о 2 год въ ночи, а поѣздъ ч. 1671 о 8 год. рано. Рôвночасно вдержано рухъ поѣзду мѣшаного ч. 1673, котрый дотеперь переходивъ що середы и недѣлѣ. — Спальнî возы, котрî черезъ довшій часъ задля санітарныхъ обставинъ переходили тôлько зъ Кракова до Сучавы, переходять почавши вôдъ дня 24 падолиста б. р. на ново поѣздами ч. 1/201 и 202/2 помежи Краковомъ а Букарештомъ. — Зъ днемъ 1 грудня переходити будуть щоденно на просторѣ Красне Броды крôмъ поѣздôвъ мѣшаныхъ ч. 1651, 1652, 1653, 1654, 1655 и 1656 также поѣзды ч. 1658 и 1659. Поѣздъ ч. 1658 вôдходить зъ Бродôвъ о годинѣ 9 мін. 47 въ вечеръ, приходить до Красного о годинѣ 11 мін. 20 въ ночи, и лучить ся въ Бродахъ зъ поѣздомъ ч. 7, полудново-захôдныхъ зелѣзниць россійкихъ, въ Краснôмъ же зъ поѣздомъ ч. 13 въ напрямѣ до Пôдволочискъ. Поѣздъ ч. 1659 вôдходить зъ Красного о годинѣ 7 мін. 43 рано, приходить до Бродôвъ о годинѣ 9 мін. 43 передъ полуднемъ а лучить ся въ Краснôмъ зъ поѣздомъ ч. 16 зъ Пôдволочискъ. Часы приѣзду и вôдъѣзду згаданыхъ поѣздôвъ поданî суть пôсля годинника середно-европейского.

— **Зъ Борислава пишуть намъ:** Дня 22 с. м. згинули у насъ наглою смертію два робôтники въ копальни. Около 11 год. того дня въ закопѣ ч. 4404, що належить до спôлки Діямантштайна и Айзика Грушовского, на ниві званôй „Дучки“ працювавъ 21 лѣтный жидъ Майлехъ Зандманъ зъ Волянки коло Тустунович. Наразъ зô щелинъ покладовыхъ бухнуло стôлько ропы, що ґазы заморочили и убили Зандмана. — А около години 2 въ ночи того дня въ копальни спôльки Гавптманъ, Шуцманъ и Шайнфельдъ, упавъ до закопу, глубокого на 40 метрôвъ, робôтникъ Мих. Врублевскій зъ Борислава и убивъ ся. Закопъ бувъ зле уладженый, такъ що о нещасте не було трудно.

— **Вѣсти зъ Буковины.** Крôмъ кôлькохъ самоубійствъ, доносять ще зъ Буковины про такî пригоды: Въ Берлинцѣ упала трилѣтня дитина селянки Маґды Нізель до великого горця зъ окропомъ и сейчасъ померла. — Въ якôмсь селѣ серетского повѣта згорѣла въ огни Олена Шальничукъ зъ пятилѣтною дитиною. — Теодоръ Гарасъ, селянинъ зъ Вашковиць вертаючи въ нетверезôмъ станѣ до дому, упавъ въ рôвъ у снѣгъ и тамъ замерзъ, бо на другий день найшли его неживымъ. — У селянина Ивана Качура въ Каляфіндестіе выбухъ огонь и спаливъ кôлька будынкôвъ и худобу. — Зарôбника Теодора Зікугу зъ Дорнаватры, занятого въ ревірѣ Русна стинанемъ деревъ, убило на смерть падаюче дерево.

— **Многосторонне образоване** будуть могли одержати дяковскî кандидаты въ Скалѣ, мѣсточку борщѣвского повѣта у тамошного дяка п. Василя Боровского. П. Боровскій просить насъ о подане слѣдуючои оповѣстки: „Зъ днемъ 3-го руского грудня с. р. отвираю курсъ дяковства и нотного спѣву хорального, а також, що до спѣву конче потрѣбно, и науки гры на инструментахъ якъ: скрипка, ґітара або фортепіянъ, то при науцѣ спѣву буде ся удѣляти и гры. Понеже дякови и знане якого небудь ремесла також конче потрѣбне, тожь будесь тутъ учити також шевства, столярства и переплетництва. Часъ науки залежати буде вôдъ здôбности ученика. Наука буде вôдбувати ся пôдъ наглядомъ Вп. о. Л. Левицкого, пароха скалецкого. Платня за науку 5 зр. мѣсячно. Зголошеня прошу надсылати найдальше до 1-го руского грудня на адресу пôдписаного: *Василь Боровскій*, дякъ въ Скалѣ.

Зъ судовои салѣ.

(Справа Гендіґера.)

(Конецъ)

Цѣкаве ще, що зôзнали декотрî иншî свѣдки въ процесѣ Гендіґера.

Панѣ Мйончиньска, жена свѣдка Мйончиньского оповѣдала, якъ зъ Гендіґеромъ ходила на дворецъ, (бо Генд. сподѣвавъ ся, що якъ пôде зъ дамою, то его не посмѣють увязнити, а того вже сподѣвавъ ся). На дворци бувъ и Маркґрафскій та оба окремо вызырали робôтника зъ динамітомъ. Въ мешканю Мйончиньскои а радше у дранда медицины Янковского, що вôднаймавъ мешкане у Мйончиньскои, нараджувавъ ся Гендіґеръ зъ Маркґрафскимъ, про котрого Гендіґеръ оповѣдавъ вôдтакъ, що се дуже порядный обыватель. Тымчасомъ коли Янковскій спытавъ Гендіґера, якъ зве ся той обыватель, и довѣдавъ ся, що Маркграфскимъ, то здивувавъ ся и наполохавъ Гендіґера, сказавши ему: Таже я того Маркграфского знаю, то полковникъ жандармеріѣ россійскои.

Сю історію оповѣдавъ Янковскій и передъ судомъ. Признавъ ся ще, що на просьбу жѣнки Гендіґера выславъ депешу до Варшавы, ул. Тлумацка 5: „Юлія Баеръ. Свояка увязнили. Пождѣть!“ Думавъ, що то до матери Гендіґера; тымчасомъ то була така адреса до Маркґрафского. Янковскій не любивъ Гендіґера, Мйончиньскій також, але всѣ женщины зъ родины Мйончиньского, (а було ихъ пять), обставали все за Гендіґеромъ.

Свѣдокъ Володиславъ Чемериньскій, слухачь медицины, сидѣвъ у тôй самôй келіи вязницѣ, що й Гендіґеръ, бо его обжалували о належане до тайныхъ товариствъ. Вôнъ оповѣдавъ Гендіґерови всю свою справу, называвъ особы, а той собѣ записувавъ. Коли свѣдокъ спытавъ Гендіґера, по що записуе собѣ имена, той казавъ, що хоче написати розправу противъ соціялізму й тому збирае факты.

Переслухано ще й иншихъ свѣдкôвъ, котрî схарактеризували безличнî поступки Гендіґера, вôдтакъ вôдчитано зôзнаня Маркґрафского, котрый заявивъ, що шкоды именемъ правительства россійского не ліквідуе и зъ коштôвъ яко свѣдокъ резиґнуе.

Поступоване доказове скôнчено въ пятницю вечеромъ, а въ суботу рано предложено пытаня судямъ присяжнымъ.

По пытаняхъ промовивъ прокураторъ дръ Тарловскій такъ (слова его подаемо въ значнôмъ скороченю): „Справа Гендіґера голосна — и не диво! Провина его нечувана. Щобы дôстати грошѣ вôдъ россійского правительства, вôнъ хотѣвъ кинути на цѣлый народъ польскій подозрѣне, що се народъ убійникôвъ, цареубійникôвъ. До того взявъ ся незвычайно хитро. Ще лише треба було, абы Абелеса зъ динамітомъ переловили, а нещасте було бы спало на десятки родинъ и на народъ. Ажь морозъ проймае чоловѣка на гадку, що сталось бы, якъ бы бувъ плянъ Гендіґера удавъ ся. Щось огиднѣйшого не можна выдумати. Не моя рѣчь судити, якъ Гендіґеръ выховавъ ся, знаю лишь, що житє его въ послѣдныхъ лѣтахъ то одна брехня. И вôнъ ще пустивъ ся на таку пôдлоту, що одружавъ ся зъ донькою загально поважаного чоловѣка та зганьбивъ его черезъ те. Правительство россійске обдуривъ въ негôдный спосôбъ, щобъ лишь выдурити грошѣ. Се видно зъ его листôвъ, въ котрыхъ вôнъ все жадавъ грошей. Правительство россійске дало ся обдурити, бо радо вѣрить подôбнымъ доносамъ, а тутъ не мало способу дойти правды, бо заговоръ мавъ бути за границею. Отже обманьство вдало ся по части Гендіґерови и за те дôставъ уже часть нагороды, та не вдало ся ему бути мнимымъ спасителемъ царя. Такъ и пощастило ся численнымъ родинамъ не зазнати нещастя. Я сподѣваю ся вôдъ панôвъ присяжныхъ справедливого засуду Гендіґера за вчинки его“.

Оборонець дръ Шафлярскій выказувавъ, що Гендіґеръ належавъ до спôлки разомъ зъ россійскими чиновниками, котрî мали на цѣли выдумати нѣбы якійсь заговоръ, вôдтакъ выкрыти его передъ своимъ правительствомъ и вôдтакъ дôстати за се щедрî нагороды, кресты и ордеры. При тыхъ словахъ перебивъ прокураторъ мову Шафлярского и заказавъ ему кидати инсинуаціѣ. — Шафлярскій уважае Гендіґера провокаційнымъ аґентомъ россійскимъ и тымъ вмотавъ ся въ таку справу.

Прокураторъ вôдповѣвъ на се, що нема найменшои пôдставы уважати Гендіґера аґентомъ; вôнъ есть простымъ обманцемъ. Доказомъ того есть то, що власти россійскî самî прислали потрѣбнî документы до слѣдства, хочь черезъ то скомпромітували ся. Яко урядникъ австрійскій не позволю шарпати властей россійскихъ тамъ, де они на то не заслугують.

По тôй реплицѣ прокуратора говоривъ ще оборонецъ, а по нѣмъ и самъ Гендіґеръ. Вôнъ казавъ, що его вчинки не були зовсѣмъ хитрî; якъ бы хотѣвъ зложити плянъ заговору, то бувъ бы инакше до того взявъ ся, а вôнъ якій списъ подавъ! Маркґрафскій бувши въ Краковѣ не шукавъ за заговоромъ, котрого не було.

Засудъ уже знаный нашимъ читачамъ. Его засуджено на 10 лѣтъ вязницѣ, на постъ що мѣсяця, а коли вôдсидить кару, то вывезуть его зъ Австріѣ.

Телеграмы.

Вѣдень 29 падолиста. Presse каже, що вѣсть, подана въ N. Presse о авдіенціи ґр. Таффого у Е. Вел. Цѣсаря и мнимî постановы рады міністрôвъ зъ недѣлѣ, при строгôмъ урядовôмъ характерѣ, якій мае авдіенція у Е. Вел. Цѣсаря и нарада міністрôвъ, не можуть заслугувати на вѣру.

Будапештъ 29 падолиста. Пос. Апоній заявивъ на гадку, порушену пос. Етвешомъ, о фузіи партій, що доки межи проґрамою его партіѣ а проґрамою правительства есть рôзниця, доти его партія буде все робити опозицію.

Берлинъ 29 падолиста. Зачувати, що вел. кн. Володимиръ зъ женою мае нинѣ приѣхати до Почдаму въ гостину до цѣсарскои пары.

Парижъ 29 падолиста. Кабінетъ Любета подавъ ся до дімісіѣ и президентъ Карно принявъ еѣ. Причиною упадку кабінету стала ся справа панамска. Коли въ парляментѣ французскôмъ поставлено вчера интерпеляцію, зъ якихъ причинъ не вôдбула ся секція тѣла померщого нагло банкіра Рейнаша, котрого пôдозрѣвано, що вôнъ найбôльше знае, де подѣвъ ся капіталъ панамскій, зажадавъ мін. Любе звычайного порядку дневного. Палата се внесене Любета вôдкинула 304 голосами противъ 209, а кабінетъ подавъ ся тогды до дімісіѣ.

Римъ 29 падолиста. Брінъ именованый провізорично міністромъ маринарки.

За редакцію вôдповѣдае **Адамъ Креховецкій**.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.